

เรื่องเล่าเร้าพลัง

“ก้าวออกไป.....อย่างมีความหวัง”

ช่วงประมาณบ่ายสามโมงของเวรวันหยุดหลังจากที่พวกเราได้ให้การพยาบาลผู้ป่วยเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากที่เตียงทุกเตียงเต็ม ต้องเพิ่มเตียงเสริม เสียงเด็กที่ร้องไห้แง และเสียงญาติที่ร่วมแสดงความคิดเห็นกับการรักษาของแพทย์ทุกอย่างดูเงียบสงบและหายไปกับสายลมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น พยาบาลเวรก็ได้มีเวลามานั่งพูดคุยกัน มานั่งพักผ่อนหลังจากที่ทำงานมาเกือบทั้งวัน สักครู่ก็มีโทรศัพท์จากสายนอกดังขึ้นมา **“สวัสดิ์ครับห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลฟากท่าครับ”** **“คุณหมอช่วยมารับลูกชายข้อยแต่ เล่นน้ำและกระโดดในใส่ตอไม้ ขาขยับไม่ได้เลย”** เสียงของมารดาเด็กพูดออกมาด้วยเสียงสั่นเครือและอยู่ในอาการตกใจ ผมได้ขอประวัติข้อมูลและออกรับ EMS ซึ่งระยะทางจากโรงพยาบาลฟากท่าถึงที่เกิดเหตุก็ประมาณ 13 กิโลเมตรได้ เมื่อถึงหมู่บ้านที่เกิดเหตุก็ได้มีคุณลุงซึ่งรถจักรยานยนต์ออกมานั่งรอที่ปากซอย และคุณลุงได้ขี่รถจักรยานยนต์นำทางและขี่เข้าไปเรื่อยๆ ข้างทางมีต้นไม้ ใบไม้เขียวขจี มีเหล่าผีเสื้อออกมาโฉบบินกันอย่างสนุกสนาน และมีเสียงนกร้องระหว่าง 2 ข้างทางที่ผ่านมา ผมนั่งชมธรรมชาติ 2 ข้างทางอย่างมีความสุขตลอดระยะทางประมาณ 1 กิโลเมตร เลยลืมเรื่องราวในช่วงเช้าและหายเหนื่อยไปชั่วขณะ เมื่อถึงที่หมายผมเห็นผู้คนเยอะมากเกือบค่อนหมู่บ้านเลยก็ว่าได้ ในใจก็คิดว่าตายละ เด็กคนนั้นจะเป็นอะไรมากหรือเปล่า รถ EMS ของเราได้ขับผ่านทางคอนกรีตซึ่งเป็นทางกั้นระหว่างแม่น้ำเพื่อข้ามไปอีกฝั่ง เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุพบเด็กชายอายุประมาณ 12 ปี นอนนิ่งๆ อยู่ริมแม่น้ำ ลำตัวและขาขาดไปกับแม่น้ำ ผมได้ถามเด็กว่า **“น้องเป็นไปข้าง มีเหนื่อยอะไรไหม”** เด็กชายตอบทันที **“ตอนนี้ปวดขาขวามากครับ แต่ไม่เหนื่อยอะไรครับ”** หลังจากนั้นมารดาตอบขึ้นมาทันที **“แอบมาเล่นน้ำหมอบ กระโดดจากข้างบนลงมา สไลด์เดอร์ตามทางที่หมอบเดินมานั้นแหละ”** ผมก็ได้แต่

อมยิ้ม และคิดในใจว่าช่วงที่เด็กเล่นแล้วน่าจะสนุกไม่น้อยเลยทีเดียว แอบมองนิกย้อนไปถึงตัวเองในช่วงวัยเดียวกัน ถือเป็นการเล่นรู้อของเด็กและเป็นการเล่นตามวิถีธรรมชาติ ซึ่งในสังคมปัจจุบันนี้ การที่เด็กจะมาเล่นแบบนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ยากมาก และการดูแลเรื่องความปลอดภัยก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกันที่จะต้องมีการดูแลอย่างใกล้ชิดระหว่างทางเป็นทางลาดชัน ผมก็ได้ถอดรองเท้า ถอดถุงเท้า ดึงขากางเกงขึ้น สวมถุงมือ และมีมือขาถึงไม้ตาม ก้าวลงไปอย่างมั่นใจ สายตาทั้ง 4 จ้องมองมาที่ผม กับการรอคอยที่จะได้รับการช่วยเหลือ

ผมค่อยๆ ก้าวลงไปช้า ๆ เพราะทางลาดชันและลื่นมาก เมื่อลงไปพบเด็กชายรูปร่างตัวม นอนนิ่ง ตรวจร่างกายเบื้องต้นมีขาขวาผิดรูป นอนราบไปกับแม่น้ำ ไม่มีหายใจเหนื่อยหอบ พักได้ ผมได้ปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้น้อง ได้ On Slab ขาขวา และใช้ Long Spinal Board มีลุงๆ ป้าๆ ช่วยยกน้องขึ้นมาบนรถ EMS อย่างปลอดภัยระหว่างที่จะก้าวขึ้นรถ เสียงมารดาเด็กดังขึ้นมา **“เบิ่งตื่นหมอนะ มีแต่ขี้ตม”** ผมก็ไม่ได้พูดอะไรคิดว่าเดี๋ยวค่อยไปล้างที่รพ. ผมได้ตรวจวัดสัญญาณ

ชีพของน้องปกติดี และระหว่างทางก็ได้พูดคุยกับน้องว่า “การที่จะมาเล่นน้ำแบบนี้ต้องบอกพ่อแม่ทุกครั้งนะ และต้องมีผู้ปกครองมาด้วย เพื่อเกิดอะไรขึ้นมา” “ขณะนั้นแนวหมอ บอกสุทัยเลย เต็มแบบเนี่ย กะหนีมาเล่นน้ำ เห็นบ่เป็นสวะแบบนี้แล้วอ๊อชีเยแม่บ่ต่อไปอะ ดีหว่าบ่จมน้ำตายจำไว้เด้อ” มารดาเด็กชายรีบพูดสวนมาทันที เด็กชายได้แต่พยักหน้าและทำหน้าเศร้า ผมเลยพูดขึ้นว่า “ที่แม่เขาพูดคือแม่เขาหวังดี ถ้าเกิดเหตุขึ้นมาคนที่เป็นอย่างนี้คือแม่ ที่จะต้องมาดูแลเรา เขารักเราเขาถึงได้บอก ต่อไปก็ต้องเชื่อฟังแม่บ้างนะ” เด็กชายได้แต่พยักหน้า ผมก็ได้เล่าเรื่องทีมผู้ก่อการดีให้มารดาของเด็กฟังซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้ปกครองจะต้องเฝ้าระวังบุตรหลานในการเล่นน้ำ ยิ่งในช่วงปิดเทอมหรือวันหยุด เด็กจะจมน้ำและเสียชีวิตมากที่สุด และเป็นสิ่งที่ผู้ปกครองต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

แต่สิ่งที่เราได้รับคือ ใจที่เราได้รับจากคนไข้ ญาติที่เราดูแล และความศรัทธา ไม่มีใครที่ทำหน้าที่ของตนได้สมบูรณ์แบบ เปรียบกับสายน้ำที่ว่า “เวลาของเราก็เหมือนกับสายน้ำ เพราะว่ามันไหลผ่านแล้วก็ผ่านไปเลย เราไม่สามารถสัมผัสกับน้ำเดิมได้อีก สายน้ำไม่เคยไหลกลับ เวลาที่ไม่มีย้อนกลับ ดังนั้นจงใช้ทุกช่วงเวลาของชีวิตให้มันคุ้มค่าที่สุด” การดูแลผู้ป่วยก็เช่นเดียวกับสายน้ำ เราต้องดูแลให้ทุกช่วง ทุกเวลาให้ดีที่สุด เพราะคนที่รอความช่วยเหลือจากเราเขารอด้วยความหวัง เราต้องก้าวออกไปอย่างมั่นใจ และคนที่ได้รับการช่วยเหลือก็จะได้รับการดูแลอย่างปลอดภัย เกิดความพึงพอใจและได้มาตรฐาน เกิดความสุขใจทั้งผู้ให้และผู้รับ

นายฤศกณ เทพอินทร์

พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
งานการพยาบาลผู้ป่วยนอก
โรงพยาบาลพาท่า จ.อุดรธานี

ระหว่างที่คุยกันไปมาสักครู่ก็มาถึงโรงพยาบาล เด็กได้รับการเอกซเรย์ พบว่ามีกระดูกต้นขาขวาหักและแพทย์พิจารณาส่งต่อโรงพยาบาลอุดรธานี

ในฐานะพยาบาลวิชาชีพถึงแม้ว่างานหรือภาระงานอาจบางครั้งอาจจะดูมากมาย มีบททดสอบต่างๆ ที่เราพยาบาลต้องเรียนรู้ บางอย่างไม่ได้เหมือนกับตำราหรือทฤษฎีที่เราได้ร่ำเรียนมา